

ket for Grunnloven § 106. Dersom det er snakk om å fatte beslutninger som går ut over dette, må Stortinget gå veien om grunnlovsendring.

Tenker vi oss at Stortinget skulle velge å oppheve Grunnloven § 106, vil betydningen av eierskapet til OVF's formuesmasse gjenoppstå. I så fall kan det antas at Høyesterett – dersom domstolen faller ned på alternativet selveiende stiftelse – anser stiftelsens formuesmasse beskyttet av Grunnloven § 105. I et slikt tilfelle har man med grunn-

lovsendringen ikke oppnådd mye annet enn å øke forføylesfriheten til stiftelsen. Dermed kan også EMK P 1-1 lure i bakgrunnen – kan «Kirken» ha en slik berettiget forventning om å nyte godt av det benefiserte gods at forventningen er beskyttet av Den europeiske menneskerettighetskonvensjon? Men her er vi så langt fra dagens rettstilstand at det er grunn til å avslutte. Som det heter i skrifen: Hver dag har nok med sin egen plage – morgendagen får bekymre seg for seg selv.

Personalia

Daniel Rogstad er 70 år

For noen år siden var Daniel på Gaustadtoppen. Sammen med sønnen Per Gunnar hadde de lagt en plan om å bestige det høyeste fjellet i hvert av landets fylker. Da han kom hjem spurte jeg Daniel om turen. På sin underfundige og tørrvittige måte svarte han at alt gikk fint bortsett fra at han mot slutten følte seg nærmere Gaustad enn toppen. En typisk Daniel-replikk!

Daniel er på godt norsk en gentleman. Høflig, dannet, og uten ønske om å oppnå fordeler på andres bekostning. Medgang, motgang og sykdom tas med distanse og verdighet. Det er nesten som dannelsen sitter i blodet på han. Den er på en måte medfødt. Hans store kunnskaper om historie, samfunnsliv, musikk, og skøytetider fra tiden rett etter krigen, er tilegnet med den største selvfølgelighet. Og slik sett var det også helt naturlig at eksamensfesten på jusstudiet ble lagt til Universitetets Aula, og ikke under en eller annen av byens ølkraner. Beethovens 9. symfoni var på programet og da må man kjenne sin besøkestid!

Daniel er født 9. august 1940. Han vokste opp på Tåsen i Oslo. I 1967 tok Daniel juridisk embetseksamen med glimrende karakterer. Resultatet var så sterkt at han sammen med sin gode venn og studiekamerat Hans Jacob Bull ble valgt ut til å holde

tale for avgangsstudentene. Daniel holdt den avsluttende takk for maten talen. Etter studiene begynte han som vitenskapelig assistent på Insitutt for Odels-, almenning- og vassdragsrett hos professor Knut Robberstad, før han i 1968 ble ansatt som dommerfullmektig i Lier, Røyken, og Hurum kommuner. Etter to år som dommerfullmektig, ble han tilbudt en stilling i Kommunaldepartementet for å se nærmere på en del miljø- og forvaltningsrettslige spørsmål, som da var i emning. Etter 3 år i Kommunaldepartementet ble Daniel i 1973 universitetslektor på Institutt for privatrett ved juridisk fakultet i Oslo. Som universitetslektor arbeidet han

mye med tingsrettslige problemstillinger, samtidig som han hadde undervisningsopdrag i både familierett og arverett. Her ble han for øvrig kjent med professor Olav Lid, som da hadde et professorat i rettsvitenskap ved Norges Landbrukshøgskole (NLH). Olav Lid hadde nok sans for Daniel og oppmuntret han til å begynne som høskolelektor på Ås. Daniel ble med Olav Lid til NLH i 1975. Her ble det faglig fokus også på plan- og bygningsrett. I 1978 ble han innhentet av Miljøverndepartementet som rådgiver for lovgivningsarbeidet i forbindelse med utarbeidelse av ny planleggingslov (1985-loven). Etter 2 år i Miljøverndepartementet vendte Daniel igjen tilbake til Norges Landbrukshøgskole, i dag Universitetet for miljø- og biovitenskap (UMB). Først som amanuensis og fra 1999 som professor i juridiske fag, samme år som han forsvarte sin juridiske doktoravhandling, *Reguleringsplaner – Innhold og virkninger*, ved Universitetet i Oslo.

I tillegg til et stort antall foredrag om blant annet plan- og bygningsrett, har Daniel skrevet en rekke artikler innenfor fagområdene tingsrett, vassdragsrett, forvaltningsrett, miljørett og naturligvis plan- og bygningsrett. Han har dessuten gitt viktige bidrag til både Karnov (norsk lovkommentar) og Knophs oversikt over Norges rett, hvor han også er en av medforfatterne.

Jussen er full av utfordringer. Ikke minst for jurister som jobber på et eller annet «Problematisk institutt», for å bruke et uttrykk fra tv-serien om brødrene Dal. Men Daniel kan tilpasse seg problemene. Og har han først gått løs på et problem er han ikke til å stoppe. Med faglig integritet og en god porsjon tæl går han tiden ut med hvem som helst. Kanskje har viljen til ikke å gi opp blitt til i barndommen. Kanskje er slike ting en følge av gammeldags oppdragelse. Eller var det kanskje på skøytebanen han lærte seg å bli utholdende. Jeg har i hvert fall blitt fortalt at Daniel kunne gå runde etter runde i god stil, og det skulle ikke forundre meg om de slitne guttebeina ble betraktet med en viss overbærenhet av løperen oppå. Eller var det rett og slett på boksetrening med den tidligere OL-mester Otto von Porat at karakteren ble formet. Jeg vet ikke, men det jeg vet er at Daniel – til tross for sin sykdom – er sterk og utholdende, både fysisk og psykisk.

Men viktigst av alt; Daniel er et av de snilleste og mest godhjertede mennesker jeg har møtt. På Institutt for landskapsplanlegging er vi svært takknemlige for å ha hatt han som venn, rådgiver og kollega i mange år. Og jeg er sikker på at hans venner på juridisk fakultet i Oslo mener det samme. Gratulerer med 70 år!

Einar Bergsholm